

3. Odpuščanje

*Iz globočine kličem k tebi, o Gospod,
Gospod, usliši moj glas;
tvoja ušesa naj bodo pozorna
na glas moje prošnje.*

*Če boš pozoren na krivde, o Gospod,
Gospod, kdo bo mogel obstati?*

*Toda s teboj je odpuščanje,
da bi te strahoma spoštovali.*

Psalm 130,1-4

Ali so z vami kdaj ravnali krivično? Vas je kdo brez razloga prizadel?

Razen če niste vse življenje živeli v samotni jami, bo odgovor na ta vprašanja zagotovo pritrdilen. Svet je poln zagrenjenosti in neodpuščanja. Lahko bi rekli, da celotne duhovne in politične strukture temeljijo na grenkobi.

Za grožnjo terorizma v današnjem svetu obstaja samo ena rešitev. Vojaška moč ne bo nikoli rešila problema, saj duhovne bolezni ne morete premagati z orožjem in bombami. Edino upanje je, da bo resnična, od Boga poslana oživitev milijone ljudi potegnila v Božje kraljestvo, spremenila posameznike od znotraj navzven in zamenjala sovraštvo z ljubeznijo, zagrenjenost pa z odpuščanjem. Jezusova živa voda lahko vstopi v skupnosti, v katerih se spodbuja terorizem, in s križem Jezusa Kristusa prinese novo življenje in upanje.

Ko sem potoval po svetu in se srečeval s številnimi kristjani, sem se postopoma zavedal, da se mnogi že dolgo trudijo odpustiti tistim, ki so jim storili krivico. Verjamem, da lahko le s pomočjo odnosa z Jezusom Kristusom začnemo živeti v svobodi, ki jo prinaša življenje v odpuščanju.

Neodpuščanje kmalu postane zagrenjenost in nič ne zaduši potokov žive vode, ki naj bi tekli iz vašega življenja, bolj kot korenina grenkobe. Korenina lahko zraste tako močno, da izkrivi in deformira celotno osebnost človeka.

Prvi korak za vsakogar, da bi postal celota v Kristusu, je, da sprejme odgovornost za svoje lastne grehe in napake. Nima smisla obtoževati kogar koli drugega, ne glede na to, kakšne grozote so se nam zgodile. Ko nas nekdo prizadene, je naš naravni

odziv, da se oddaljimo in umaknemo. Ustvarjeni smo tako, da se želimo izogniti bolečini. Toda potem se zgodi nekaj, kar od nas zahteva, da sprejmemo ključno odločitev. Ko se umaknemo od osebe, ki nam je povzročila bolečino, se moramo odločiti, ali bomo v svoje srce spustili grenkobo ali ne.

Zagrenjenost je tisto, kar se vam zgodi, če ne želite odpustiti. Grenkost pomeni, da se držite krivice, ki vam je bila storjena. Sveto pismo navaja, da ko grenkoba uniči kristjana, ne uniči le njega, ampak tudi druge ljudi: *Pazite, da nihče ne ostane brez Božje milosti, da ne bo pognala nobena grenka korenina, ki bi povzročila zmedo in bi se z njo mnogi omadeževali (Heb 12, 15)*. Zagrenjena oseba je nagnjena k temu, da širi strup, ki je v njenem srcu, na druge okoli sebe. Prijateljstva zaradi grenkobe pogosto razpadejo, nato pa so medsebojni prijatelji prisiljeni izbrati stran, kar vodi v še več težav in bolečine.

Grenkost je strupena korenina, ki raste na vrtu vašega srca, če je ne nadzorujemo. Običajno ne vidimo korenine, temveč le površinski problem. Mnogi ljudje porabijo veliko časa in truda, da bi polepšali zunanost svojega življenja in iztrgali površinski plevel, medtem ko bi v resnici morali iti pod površje in izkopati korenino.

Verz iz Pisma Hebrejcem o korenini grenkobe se začne z besedami: *Pazite, da nihče ne ostane brez Božje milosti (Heg 12, 15)*. Drug prevod govori o »odtegotovanju« od Božje milosti. Grenkoba počne natanko to. Povzroča, da se človek umakne od Božje milosti.

Ko so me na Kitajskem prvič aretirali zaradi evangelija, je bilo zelo težko. V srcu sem nekako mislil, da sem kot Božji služabnik upravičen do posebne obravnave v zaporu. Res sem bil deležen posebne obravnave, vendar ne takšne, kot sem upal! Hudo so me pretepali, dokler nisem imel celega telesa pokritega s krvjo in modricami, z lasišča pa so mi iztrgali veliko las.

Nekaj časa sem gojil jezo do ljudi, ki so mi to storili, vendar me je milostni Gospod Jezus naučil, da nima smisla nikomur odreči odpuščanja, ne glede na to, kaj je storil. Z neodpuščanjem bi dosegel le dvoje. Prvič, moje srce bi otrdelo in v njem bi se ukoreninila grenkoba, drugič, moj odnos z Jezusom Kristusom bi bil omadeževan. Spoznal sem, da se je v mojem srcu dvignila samopravičnost. Dejansko sem Bogu govoril: »Vsi drugi naj dobijo, kar si zaslužijo, ampak ali nimava posebnega odnosa, z milostjo zame?«

Tako ne gre.

Jezus je učil: *Blagor usmiljenim, kajti usmiljenje jim bo izkazano (Mt 5, 7)*. Bog želi, da drugim odpustimo njihove prestopke, kakor je on odpustil nam naše grehe in prestopke. Jezus dejansko povezuje odpuščanje s tem, ali smo mi pripravljeni

odpustiti drugim. Rekel je: *Če namreč odpustite ljudem njihove prestopke, bo tudi vaš nebeški Oče vam odpustil. Če pa ljudem ne odpustite, tudi vaš Oče ne bo odpustil vaših prestopkov (Mt6, 14-15).*

Obstaja samo en način, da iz naših src izkoplremo trdovratno korenino zagrenjenosti. To je odpuščanje.

Preveč Božjih otrok je zaradi neodpuščanja izgubilo svojo pot, zato živijo v duhovnem ujetništvu. Ne slišijo Božjega glasu, njihovo življenje pa je brez smeri in veselja.

Kako naj odpuščamo drugim? Apostol Pavel nam je rekel: *Bodite drug do drugega dobrosrčni in usmiljeni ter drug drugemu odpuščajte, kakor je tudi vam Bog milostno odpustil v Kristusu (Ef 4,32); in: Prenašajte drug drugega in odpuščajte drug drugemu, če se ima kateri kaj pritožiti proti kateremu. Kakor je Gospod odpustil vam, tako tudi vi odpuščajte (Kol 3,13).*

Drugim moramo odpuščati tako, kot je Gospod Jezus odpustil nam. Kako nam je odpustil?

Brezpogojno.

Prostodušno.

Velikodušno.

In ne da bi si zapisal napake v preteklosti.

Ne mislite, da vas mora oseba, ki vam je storila krivico, najprej prositi za odpuščanje, preden ji ga lahko daste. To je nevaren način razmišljanja. Jezus je celo v trenutku, ko je besna množica zahtevala njegovo kri, molil: *Oče, odpústi jim, saj ne vedo, kaj delajo (Lk 23,34).*

Poznam veliko učencev na Kitajskem, ki so zaradi evangelija desetletja svojega življenja preživeli v zaporu. Kljub neizmernim krutostim, ki so jim bile storjene, so ti moški in ženske svobodni! Že zdavnaj so odpustili svojim preganjalcem, čeprav zaporniški pazniki in policisti niso nikoli prišli do njih in jih prosili odpuščanja. Dragi prijatelj, tudi če je nekdo storil najhujši greh proti tebi in ga ni nikoli priznal ali pokazal najmanjše nagnjenosti k temu, mu moraš vseeno odpustiti. Če mu boš lahko iz srca odpustil, boš svoboden in vrata zapora, ki so te držala zaprtega, se bodo odprla.

Kako naj odpuščamo drugim? Apostol Pavel nam je dejal: »Bodite drug do drugega prijazni in sočutni ter si odpuščajte.« Sprava zahteva, da se dve strani srečata in razrešita nesoglasja. Odpuščanje pa zahteva le eno stran. Ne odpuščamo zato, da bi osvobodili drugo osebo, ampak da bi osvobodili sebe. Če pa ta oseba želi biti svobodna, bo morala iti h Gospodu. Ni nam več treba nositi bremena grenkobe!

Odpuščanje ne pomeni, da se bodo ljudje, ki so zagrešili grozljive zločine, izmuznili. Nikakor ne. Prej gre pri odpuščanju za dejanje, s katerim opustimo svojo željo po

maščevanju in jo prepustimo Božjim rokam. Poslušajte, kaj pravi Sveto pismo:

Če je mogoče, živite v miru z vsemi, kolikor je to odvisno od vas. Ne maščujte se, moji prijatelji, ampak pustite prostor Božji jezi, kajti zapisano je: Gospod pravi: »Moje je maščevanje, jaz bom povrnil.« Nasprotno: »Če je tvoj sovražnik lačen, ga nahrani, če je žejen, mu daj piti. S tem mu boste na glavo nakopičili žareče oglje.« Rimljanom 12,18-20

Pri evangeliju gre za obnovitev našega odnosa z Bogom in tudi za obnovitev naših odnosov z drugimi ljudmi. Če tega v svojem življenju ne pokažemo, je naše pričevanje ostalo brez moči. Dejansko bi naša usta trdila, da Bog lahko odpusti naše grehe, naša dejanja pa bi kazala, da tega odpuščanja nismo pripravljeni razširiti na druge, Jezus je učil: *Če ljubite tiste, ki ljubijo vas, kakšno priznanje vam gre? Saj tudi grešniki ljubijo tiste, ki njih ljubijo. Če namreč delate dobro tistim, ki delajo dobro vam, kakšno priznanje vam gre? Tudi grešniki delajo isto.*

Vi pa ljubite svoje sovražnike. Delajte dobro in posojajte, ne da bi za to kaj pričakovali. In vaše plačilo bo veliko in boste sinovi Najvišjega, kajti on je dober tudi do nehvaležnih in hudobnih. Bodite usmiljeni, kakor je usmiljen tudi vaš Oče! Luka 6,32-33, 35-36

Morda berete to knjigo in si mislite: »Saj ne razumeš. Imam pravico, da se počutim tako, kot se počutim. Vse to govorjenje o odpuščanju je preprosto, vendar sem ga že poskusil, pa me ni kaj dosti spremenilo.« Drugi ljudje so mi rekli: »Ne moreš zahtevati od ljudi, ki so doživeli najgrozljivejše situacije, da odpustijo tistim, ki so ta dejanja storili proti njim! Žrtvam ne morete naložiti tega dodatnega bremena.«

Ljudje, ki tako razmišljajo, niso nikoli razumeli, kaj pomeni odpuščanje.

Odpuščanje ni breme. Je ponudba.

Tudi sam sem v svojem življenju doživel nekaj težkih izkušenj. Pod nohte so mi zabadali ostre kovinske igle, dokler nisem od bolečine omedlel. Zaporniški pazniki so mi razbili noge. Ob neki priložnosti je bilo moje telo tako uničeno, da me moji družinski člani, ko so prišli v zapor, niso prepoznali. Paznikom so rekli, da so pripeljali napačnega človeka, in šele ko je moja mati opazila moje materino znamenje, so spoznali, da sem to jaz. Drugi krščanski voditelji so o meni lagali in me obsojali tolikokrat, da se ne morem spomniti. Vendar sem po Božji milosti rade volje odpustil vsem, ki so v moje življenje vnesli bolečino.

Tudi Jožef bi lahko zlahka postal zagrenjen. Ali ste kdaj pomislili, s čim se je soočal? Sedemnajstletnega Jožefa so bratje izdali in ga prodali v suženjstvo v tujo deželo. V

Egiptu so ga lažno obtožili poskusa posilstva in leta je gnil v zaporu zaradi zločina, ki ga ni zagrešil.

Vse to se je Jožefu zgodilo potem, ko mu je Bog dal videnje.

Prepričan sem, da se je Jožef boril z grenkobo. Prepričan sem, da je pogosto pomislil: »Kako so mi lahko moji bratje to storili?« Jožef bi lahko na nešteto načinov upravičil zagrenjenost, ki jo je čutil v svojem srcu, vendar tega ni storil. Soočen z vsemi temi preizkušnjami je bil zmožen spoznati, da najprej in predvsem pripada Bogu, zato se je odločil, da bo živel v skladu z zakoni in načeli Njegovega kraljestva. V teh letih boja je Bog v Jožefu oblikoval sporočilo. Jožef se je učil o odpuščanju. Pozneje ni bil le zmožen govoriti o njem, temveč je o njem tudi živo pričeval.

Morda ste že slišali sto pridig o odpuščanju, vendar se bodo ta sporočila v vašem življenju uresničila le, če boste dobili priložnost nekemu odpustiti.

Jožef je imel možnost izbire. Lahko bi postal zagrenjen in otrdel zaradi svojih izkušenj ali pa bi bil kot mehka glina v lončarjevih rokah. Izbral je slednje. Vemo, da ni postal zagrenjen, saj je bil v ječi zelo priljubljen. Grenki ljudje niso nikoli priljubljeni.

Bog je na koncu Jožefov položaj spremenil in iz ječe je čudežno napredoval v drugega poveljujočega v vsem Egiptu. Sveto pismo pravi: *Ko je Jožef stopil pred egiptovskega kralja faraona, je imel trideset let. In Jožef je odšel izpred faraonovega obličja in prehodil vso egiptovsko deželo (1Mz 41,46).* Minilo je dolgih trinajst let, odkar so Jožefovi bratje grdo ravnali z njim.

Ko se je Jožef končno soočil iz oči v oči s svojimi brati, ne moremo najti niti sledi grenkobe. Zlahka bi izkoristil svoj novi vplivni položaj, da bi se maščeval, vendar ne beremo o ničemer drugem kot o ljubezni do tistih, ki so mu storili krivico. Jožefovi bratje so se bali in so ob neki priložnosti celo vprašali: *Ko so Jožefovi bratje videli, da je oče umrl, so rekli: »Kaj, če nas bo Jožef sovražil in nam hotel povrniti vse húdo, ki smo mu ga prizadeli!« (1Mz 50,15).* Ni jim bilo treba skrbeti, saj je Bog prinesel tako spremembo v Jožefov značaj, da je le s težavo zadrževal solze veselja, ko so pred njim stali njegovi bratje.

Jožef je postal spremenjen človek z globokim zaupanjem v Boga. Svoji družini je lahko rekel: *Ne bojte se! Sem mar jaz namesto Boga? Hoteli ste mi sicer storiti húdo, Bog pa je to obrnil na dobro, da naredi to, kar je očitno danes: da ohrani pri življenju številno ljudstvo. Ne bojte se torej! Poskrbel bom za vas in za vaše otroke. Tako jih je tolažil in jim govoril na srce (1Mz 50,19-21).*

Ne glede na to, kakšne boleče izkušnje ste imeli v življenju, vas spodbujam, da tudi vi svobodno odpustite, saj je Jezus odpustil vse vaše grehe in prestopke.

Jezus vas vabi, da z njim hodite po poti odpuščanja - po poti svobode. Odpuščanje je velik dar, ki nam ga je dal Bog, da lahko preživimo v zlobnem svetu, kjer nas ljudje

ranijo, izdajajo in nam delajo hude stvari. Ko se bomo naučili živeti v toku odpuščanja, bomo živeli svobodno.

Dragi prijatelj, spodbujam te, da odložiš to knjigo in preživiš nekaj časa v molitvi ter Svetega Duha prosiš, naj ti pokaže, ali v svojem srcu do koga gojiš neodpuščanje. Morda razmisli o tem, da bi vzel pisalo in list papirja ter zapisal imena tistih, ki so ti v preteklosti storili krivico in jih še nisi v celoti izročil Gospodu.

Nato prosi Boga, naj jim odpusti po imenih, in ga prosi, naj ti pomaga te ljudi izpustiti v Njegove roke in te osvoboditi. Srce z grenkobo in neodpuščanjem je kot zapor. Ne le da veže druge, ampak uničuje tudi tebe. Jezus je veliki vrtnar in lahko izruva tudi najglobljo korenino grenkobe v vašem srcu.

V imenu Jezusa Kristusa vas pozivam, da se znebite vse grenkobe in se naučite odpuščati, preden se grenkoba razvije v globoko korenino, ki jo bo težko izkoreniniti iz vašega življenja. Sveto pismo pravi: *Če pa imate v srcu grenko nevoščljivost in prepirljivost, se nikar ne hvalite in ne lažite proti resnici. Ta modrost ne prihaja od zgoraj, temveč je zemška, duševna, demonska. Kjer sta namreč nevoščljivost in prepirljivost, tam je nered in vsakršno zlo (Jak 3,14-16).*

Hvalite Gospoda! On vas lahko osvobodi.

Jezus želi, da bi iz vašega življenja tekla živa voda, ki bi prinašala blagoslov in osvežitev drugim okoli vas. Odpuščanje je bistven korak v procesu, kako postati posode blagoslova. Ko se z izbrisano preteklostjo odpravljate v prihodnost, prosite Jezusa, naj vas nauči, kako hoditi v odpuščanju, da boste prihodnje žalitve hitro odložili in jih izročili Bogu.